

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 13 lipca 2015 r. – Dow Chemical Ibérica S.A./Administración del Estado

(Sprawa C-372/15)

(2015/C 311/44)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dow Chemical Ibérica S.A.

Strona pozwana: Administración del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja [2013/448/UE] ⁽¹⁾ jest sprzeczna z art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽²⁾ w zakresie w jakim określenie współczynnika korygującego nastąpiło w oparciu o mechanizm, który – z naruszeniem obowiązku uzasadnienia – nie pozwala prowadzącym odnośne instalacje na zapoznanie się z informacjami, obliczeniami i kryteriami, które zostały uwzględnione dla celów jego przyjęcia?
- 2) Czy decyzja 2013/448/UE, konkretyzując i ustalając w taki sposób, w jaki to czyni, maksymalny limit emisji przemysłowych oraz międzysektorowy współczynnik korygujący, przewidziane w art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE ⁽³⁾ i w art. 15 decyzji 2011/278/UE ⁽⁴⁾, narusza art. 10a ust. 1 i art. 23 ust. 3 rzezzonej dyrektywy z 2003 r. z tego powodu, że nie została przyjęta na podstawie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, przewidzianej w decyzji Rady 1999/468/WE ⁽⁵⁾?
- 3) W świetle asymetrii, którą decyzja 2013/448/UE lub art. 15 decyzji 2011/278/UE tworzą między:
 - podstawą obliczeń, uregulowaną w art. 10a ust. 5 lit. a) i b) [dyrektywy 2003/87/WE], poprzez niewłączenie do tej podstawy emisji pochodzących z wytwarzania energii elektrycznej ze spalania gazów odlotowych i kogeneracji ciepła, co ma miejsce w instalacjach ujętych w załączniku I do wymienionej dyrektywy oraz
 - kryteriów ustanowionych w art. 10a ust. 1 i 4 wymienionej dyrektywy dla celów bezpłatnego przydziału uprawnień do emisji, który z kolei obejmuje tę kategorię emisji:
 - a) Czy decyzja 2013/448/UE lub art. 15 decyzji 2011/278/UE naruszają art. 10a ust. 5 w związku z art. 3 u) i art. 10a ust. 1 akapit trzeci *in fine* dyrektywy 2003/87 w ten sposób, że uznają, że emisje powodowane spalaniem gazów odlotowych lub wytwarzaniem ciepła w instalacjach wytwarzających energię elektryczną ujętych w załączniku I do rzezzonej dyrektywy są w każdym wypadku emisjami „wytwórców energii elektrycznej” dla celów ustalenia maksymalnego limitu emisji dla przemysłu i dlatego powinny być wyłączone z tych obliczeń?
 - b) W razie negatywnej odpowiedzi na pytanie poprzednie, czy decyzja 2013/448/UE lub art. 15 decyzji 2011/278/UE naruszają art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE lub cele tej dyrektywy poprzez wykluczenie z podstawy obliczania uregulowanego w tym przepisie maksymalnego limitu emisji przemysłowych emisji pochodzących z wytwarzania energii elektrycznej z gazów odlotowych i w drodze kogeneracji, wytwarzanych w instalacjach ujętych w załączniku I do wymienionej dyrektywy, którym jednak mogą być przydzielone bezpłatnie uprawnienia do emisji na podstawie art. 10a ust. 1-4 dyrektywy?

- 4) Czy decyzja Komisji [2013/448/UE] i w stosownym przypadku decyzja 2011/278/UE, którą wykonuje, są sprzeczne z art. 10a ust. 12 dyrektywy poprzez rozszerzenie międzysektorowego współczynnika korygującego na sektory określone w decyzji Komisji 2010/2/UE⁽⁶⁾ (obecnie w decyzji 2014/746/UE⁽⁷⁾) jako narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, z czego wynika zmniejszenie przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji?
- 5) Czy decyzja [2013/448/UE] narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/CE w zakresie, w jakim Komisja Europejska, dla celów ustalenia zweryfikowanych emisji z okresu 2005-2007, których dotyczą lit. a) i b) rzeczonego ustępu:
- a) Nie uwzględniła emisji, które nie były ujęte w niezależnym dzienniku transakcji Wspólnoty, nawet w przypadku emisji, których rejestracja nie była obowiązkowa w rozpatrywanym okresie.
- b) Dokonała w możliwym zakresie ekstrapolacji stosownych danych dotyczących emisji ze zweryfikowanych emisji w latach późniejszych niż rok 2008 poprzez odwrotne zastosowanie współczynnika 1,74 %.
- c) Wyłączyła wszystkie emisje pochodzące z instalacji zamkniętych przed dniem 30 czerwca 2011 r.?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 240, s. 27

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz.U. L 275, s. 32..

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 130, s. 1.

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, Dz.U. L 184, s. 23.

⁽⁶⁾ Decyzja Komisji 2010/2/UE z dnia 24 grudnia 2009 r. ustalająca, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, Dz.U. L 1, s. 10.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 308, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2015 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-389/15)

(2015/C 311/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, J. Guillem Carrau, B. Hartmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 7 maja 2015 r. upoważniającej do rozpoczęcia negocjacji w sprawie zmienionego porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych w zakresie kwestii objętych kompetencją Unii Europejskiej;
- w stosownym wypadku utrzymanie w mocy skutków zaskarżonej decyzji do chwili wejścia w życie, w rozsądnym terminie po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie, nowej decyzji, którą Rada Unii Europejskiej powinna przyjąć na podstawie art. 218 ust. 3, 4 i 8 TFUE;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.